

РЕШЕНИЕ

№ 2444

гр. София, 12.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 16 състав,
в публично заседание на 13.03.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Романова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **10394** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно – процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 83, ал. 6 от Закона за оръжията, боеприпасите, взривните вещества и пиротехническите изделия (ЗБВВПИ).
Образувано е по жалба вх. № 38658 от 30.10.2023 г., подадена от И. И. Д., ЕГН [ЕГН] с адрес: [населено място], [улица], срещу отказ с № 225р-37970 от 11.10.2023 г. за издаване на разрешение за продължаване на срока за носене, съхранение и употреба на късо огнестрелно оръжие, издадена от началник 01 Районно управление (РУ) при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР).
Жалбоподателят оспорва отказа като незаконосъобразен – издаден в нарушение на закона и при допуснати съществени процесуални нарушения. Твърди, че оръжието му е необходимо, тъй като е адвокат и арбитър в Международен арбитражен съд при А., защитава големи имуществени интереси и взема решения за такива, в резултат от което остават засегнати различни лица. Според жалбоподателя разпоредбата на чл. 58 от ЗОБВВПИ касае първоначалното издаване на разрешение и не дава основание за ревизиране на вече издадено такова. Счита, че въпросът е изследван повърхностно, като изтъква, че не е изтърпявал наказание в Затвора [населено място], а мярка за неотклонение е във връзка с обвинение, което е прието за неоснователно и недоказано.

В съдебно заседание по делото жалбоподателят, редовно уведомен, не се явява и не се представлява.

Ответникът – началник на 01 РУ при СДВР, се представлява от юрк. Й., която оспорва

жалбата като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Депозира писмени бележки.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 19.01.2023 г. е подадено заявление вх. № 132100-133/ 19.01.2023 г. по описа на 01 РУ - СДВР за подновяване разрешение за съхранение и/или носене и употреба на огнестрелно оръжие съгласно чл. 87 от ЗОБВВПИ от И. И. Д. с адрес: [населено място], [улица].

Към заявлението са представени медицинско удостоверение № 191 от 16.01.2023 г.; удостоверение за годност на оръжие № 078 от 23.12.2023 г.; протокол от 23.12.2023 г.; удостоверение № FO-00748 от 13.01.2023 г. по описана на НСлС; електронно свидетелство за съдимост от 12.01.2023 г.

По заявлението е образувана преписка № 132100-133/ 19.10.2023 г. по описа на 01 РУ – СДВР.

По преписката са постъпили докладни записки с данни от извършените проверки на лицето подало искането.

В докладна записка рег. № 225р-12553 от 31.03.2023 г. е посочено, че на 26.01.2023 г. е извършена проверка в масивите на МВР относно лицето И. И. Д., при която не са установени данни за противозаконни прояви.

В докладна записка рег. № 225р-4152 от 31.01.2023 г. е отразено, че при извършена проверка на И. Д. е установено, че лицето живее на адрес [населено място], [улица]. Не употребява наркотични или други упойващи вещества. Не злоупотребява с алкохол. Няма данни за психично заболяване. До настоящия момент в 01 РУ – СДВР не са получавани сигнали за противообществени прояви за лицето.

Съгласно докладна записка рег. № 225р-11331 от 24.03.2023 г. при извършена проверка в информационните масиви на МВР относно И. Д. е установено, че за лицето има въведени данни, че е извършител на престъпления по чл. 143 от НК – принуда, и е изтърпяващ наказание в Затвора [населено място] от 03.02.2023 г.

С докладна записка рег. № 225р-19447 от 26.05.2023 г. е докладвано, че след извършена проверка в информационните масиви на МВР е установено, че И. Д. е приведен като изтърпяващ наказание в Затвора [населено място]. При проведен телефонен разговор И. Д. е заявил, че към момента е екстрадиран в Република А. и е привлечен в качеството на обвиняем по дело водено от Районен съд Щайр. Предвид възникналата във връзка с изложеното необходимост от извършване на последващи проверки е предложено удължаване на сроковете за работа по случая.

С писмо рег. № 225р-22573 от 16.06.2023 г. е изискана информация от ДМОС дали за лицето И. Д. е издаден червен бюлетин от Република А.. В отговор е постъпило писмо рег. № В-13298 от 30.06.2023 г., в което се посочва, че след извършена проверка за лицето И. Д. не е установено същият да се издирва с червен бюлетин.

От страна на И. Д. са представени: превод на решение от 27.06.2023 г. на Районен съд Щайр, Република А., с което по отношение на обвиняем И. И. Д. е постановена оправдателна присъда; Медицинско удостоверение № 1691 от 20.07.2023 г.; Удостоверение № FO-08787 от 20.07.2023 г. от НСлС 20.07.2023 г.; свидетелство за съдимост от 21.07.2023 г.

Съставена е докладна записка рег. № 225р-28653 от 31.07.2023 г. до началника на 01 РУ – СДВР, в която е изложено, че във връзка със заявлението на И. Д. на основание

чл. 76, ал. 1 и чл. 77, ал. 2 от ЗОБВВПИ е извършена проверка, при която е установено, че лицето е приложило изискуемите по ЗОБВВПИ документи, от които е видно, че към момента не е осъждан за умишлени престъпления от общ характер, срещу него няма данни за образувани досъдебни производства и повдигнати обвинения и е психично здрав. Живее на посочения адрес и за него няма данни за противообществени прояви. От извършената проверка в информационните масиви на МВР е установено, че за И. Д. има данни за криминални регистрации. Д. е изтърпявал наказание в Затвора [населено място], по данни от лицето същият е бил принудително задържан в А. с международна заповед за задържане. След завръщането му в Република България е представил решение на чужд съдебен орган, видно от което същият е оправдан. При така изложеното е предложено преписката да бъде разгледана и да бъде взето отношение по компетентност.

С писмо рег. № 225000-11671 от 01.08.2023 г. И. Д. е уведомен, че спрямо него започва процедура по отказ за издаване на исканото разрешение на основание чл. 58, ал. 1, т. 10 от ЗОБВВПИ, както и че съгласно чл. 34, ал. 3 АПК може да депозира възражения, искания и/или доказателства. Писмото е връчено на И. Д. на 20.09.2023 г. С молба вх. № 13210-2007 от 21.09.2023 г. до началника на 01 РУ – СДВР И. Д. е поискал да се прекрати започнатата спрямо него процедура по отказ за издаване на исканото разрешение. Поддържа, че не са налице основания за отказ, представил е всички необходими документи, необходимостта, въз основа на която е издадено разрешението не е отпаднала, като в многогодишния период, през който е притежавал и носил огнестрелно оръжие не е нарушавал по никакъв начин законовите разпоредби в тази посока.

Представените документи са окомплектовани и е съставена докладна записка рег. № 225р-36549 от 02.10.2023 г. до началника на 01 РУ - СДВР, с която се предлага преписката да бъде разгледана и взето отношение по компетентност.

С оспорения в настоящото производство отказ рег. № 225р-37970 от 11.10.2023 г., издаден от началника на 01 РУ – СДВР, на основание чл. 58, ал. 1, т. 10 вр. чл. 83, ал. 5 от ЗОБВВПИ е отказано издаване на разрешение за продължаване на срока на късо огнестрелно оръжие за самоотбрана като физическо лице на И. И. Д.. Прието е, че лицето няма основателна причина, която по несъмнен начин да обосновава необходимостта от издаване на разрешението за продължаване на срока на огнестрелно оръжие с цел самоотбрана.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в срока по чл.149 ал.1 от АПК, видно от отбелязването върху приложения отказ, че е връчен лично на И. Д. на 12.10.2023 г. Жалбата срещу него е депозирана е на 26.10.2023 г., от лице, притежаващо активна процесуална легитимация, с интерес от оспорването по чл.147 ал.1 от АПК, като засегнато от действието на отказа и пред местно компетентния административен съд. Оспорен е административен акт, който подлежи на съдебен контрол на основание чл. 83, ал.6, от ЗОБВВПИ. Поради изложеното жалбата е процесуално допустима за разглеждане.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, както и валидността и законосъобразността на обжалвания административен акт, с оглед основанията, визирани в разпоредбата на чл.146 от АПК, счита жалбата за неоснователна.

Съгласно чл. 83, ал. 5, във връзка с чл. 87, ал. 3, чл. 79, ал. 1 от ЗОБВВПИ, началникът на РУ на МВР по постоянния адрес на физическото лице - заявител, респ. по адреса на съхранение, е компетентен да издава разрешение за съответната дейност.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган – началника на 01 РУ - СДВР, в рамките на неговата материална и териториална компетентност, което се установява и от приетото удостоверение от отдел „Човешки ресурси“, СДВР.

Отказът е издаден в предписаната от закона форма, при наличие на посочените в нея фактически и правни основания, като административният орган е изложил и подробни мотиви, обосноваващи отказа му за издаване на разрешение за придобиване, съхранение, носене и употреба на огнестрелно оръжие.

Разпоредбата на чл. 58, ал. 1, т. 10 от ЗОБВВПИ, приложима към спорното правоотношение, регламентира, че разрешения за придобиване, съхранение и/или носене и употреба на огнестрелни оръжия и боеприпаси за тях не се издават на лице, което няма основателна причина - самоотбрана, ловни цели, спортни цели, културни цели, колекциониране, която по несъмнен начин обосновава издаването на разрешение. Снабдяването с огнестрелно оръжие в хипотезата на чл. 6, ал. 3, т. 1 ЗОБВВПИ (за самоотбрана) е крайна мярка за опазване на обществено значими блага, поради което в законодателството е установен разрешителен режим, при който за всеки конкретен случай следва да бъде доказана по несъмнен начин нуждата от използването на тази мярка. Доказването на необходимостта от притежаването, носенето и съхранението на огнестрелно оръжие за някоя от изрично изброените в закона цели е задължителен елемент от фактическия състав по разрешаване на дейност по ЗОБВВПИ. В случаите на издаване на разрешение законът е възложил в тежест на заявителя да обоснове искането си, като представи съответните доказателства в зависимост от конкретното основание, посочено от него, от които да е видно, че действително е налице основателна причина за придобиване на огнестрелно оръжие, като ирелевантно в случая се явява обстоятелството дали на заявителя е било издадено предходно разрешение за носене на огнестрелно оръжие. Административният орган е длъжен да съобрази наличието на всички изискуеми от закона предпоставки, респ. заявителят е длъжен при всяко отправено свое искане да проведе пълно и главно доказване на релевантните по закон обстоятелства. Следва също така да се посочи, че в тези случаи административният орган действа в условията на оперативна самостоятелност и разполага със самостоятелна преценка за всеки един случай, а не действа в условията на обвързана компетентност, за да бъде задължен да се съобразява само с изискуемата документация от формална страна.

Ето защо и основна предпоставка за издаването на разрешение за дейностите с огнестрелно оръжие по закона е наличието на основателна причина, която следва да бъде установена от заявителя във всички случаи, когато се иска издаване на разрешение, в който смисъл е и константната практика на ВАС.

Правилни са изводите на административния орган, че искането на жалбоподателя не е подкрепено с доказателства, които да обосноват основателна причина за придобиване, съхранение, носене и употреба на късо огнестрелно оръжие, с което не са налице изискуемите от закона предпоставки за разрешаване на придобиването на огнестрелно оръжие за граждански цели по отношение на жалбоподателя.

Посочената в заявлението причина: „самоотбрана“ не се подкрепя от събраните доказателства. По делото няма данни да има подадени сигнали, заплахи или нападения върху жалбоподателя или негови близки. При липсата на доказателства за актуални, конкретни и целенасочени действия, застрашаващи личната безопасност на жалбоподателя и семейството му, и целостта на неговото имущество, необходимостта

не е доказана.

Релевираните доводи за потенциална опасност не могат да обосноват по несъмнен начин необходимост от извършване на правно регламентираната дейност, доколкото такава опасност съществува за всеки член на обществото, независимо от неговото занятие. Потенциалната нужда на заявителя не попада в обхвата на специалния закон, тъй като въведеният разрешителен режим изисква установяване на основателна причина, която по несъмнен начин обосновава необходимост от носене на оръжие, извън хипотетични предположения.

Предвид изключителния характер на дейностите с огнестрелно оръжие и необходимостта от установяване на конкретна нужда от носенето на огнестрелно оръжие - конкретна заплаха за личността на заявителя, съдът споделя изводите на административния орган, обосноваващи отказа му за издаване на разрешение за придобиване, съхранение, носене и употреба на огнестрелно оръжие.

Липсата на нарушения на материалния закон и административно-производствените правила при издаване на оспорения административен акт налагат извода, че обжалваният отказ на началника на 01 РУ – СДВР се явява законосъобразен, а жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

На основание чл. 81 ГПК във вр. с чл. 144 АПК съдът дължи произнасяне по претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

В съответствие с нормата на чл. 143, ал. 4 АПК във вр. с чл. 78, ал. 8 ГПК на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение. Размерът на същото, предвид фактическата и правна сложност на делото и предприетите от пълномощника на ответника съдопроизводствени действия, следва да бъде в минималния размер, установен в нормата на чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ – 100 лева.

Като взе предвид направените фактически и правни изводи и на основание чл. 172, ал. 2, предложение последно от АПК, Административен съд София град, III отделение, 16 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. И. Д., ЕГН [ЕГН] с адрес: [населено място], [улица], срещу отказ с № 225р-37970 от 11.10.2023 г. за издаване на разрешение за продължаване на срока за носене, съхранение и употреба на късо огнестрелно оръжие, издадена от началник 01 Районно управление при Столична дирекция на вътрешните работи.

ОСЪЖДА И. И. Д., ЕГН [ЕГН] с адрес: [населено място], [улица], да заплати на Столичната дирекция на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия: